

Nog eenmaal zal Ik niet slechts de aarde, maar ook de hemel doen beven (Hebr.12:26)

NOG EENMAAL ZAL DUISTERNIS DE AARDE
BEDEKKEN

NOG EENMAAL ZAL IK EEN WEG BANEN DOOR
DE WOESTIJN

NOG EENMAAL ZAL IK MIJN ARMEN KRUISEN
OVER DE AARDE

NOG EENMAAL ZULLEN DE CHALDEEËN
KOMEN

Nog eenmaal zal Ik niet slechts de aarde, maar ook de hemel doen beven (Hebr.12:26)

VOORWOORD

Nog eenmaal betekent dat iets dat al eerder gebeurd is, nogmaals zal gebeuren.

Als onderdeel van de vervulling van Zijn plan heeft God meerdere keren gezegd: "Nog eenmaal".

Er zijn verschillende dingen in de geschiedenis van Israël, die herhaald zullen worden en nog eenmaal zullen gebeuren, voordat niet slechts de aarde, maar ook de hemel zal beven.

"Uw wil geschiede, gelijk in de hemel alzo op aarde"

1. NOG EENMAAL ZAL DUISTERNIS DE AARDE BEDEKKEN

Inleiding

De boodschap van de “nog eenmaals” is ontstaan naar aanleiding van een profetische reis naar de vier hoeken van de aarde.

Maar eigenlijk begon het met de grote opdracht die we ontvangen hebben om het evangelie in de gehele wereld te prediken.

Het evangelie is uitgegaan van Jeruzalem en heeft nu de uiteinden der aarde bereikt. De gelovigen uit de volken richten zich op Jeruzalem. Zelfs van de uiteinden der aarde komen de mensen naar Jeruzalem.

In een visioen heeft de Heer laten zien hoe het evangelie als een tallit zich uitgestrekt heeft over de aarde, en als bevestiging daarvan moesten we op elke hoek van de aarde een stok planten en daaraan de tzitzit van de tallit achter laten.

Tijdens de reis naar de vier hoeken van de aarde begon de Heer te spreken over wat Hij nog eenmaal zal gaan doen.

Hij had al eerder over een “nog eenmaal” gesproken, maar dat heeft te maken met het einde, waarover Hij al tegen Iris gezegd had toen ze elf jaar oud was, dat zij het einde zou zien komen. De “nog eenmaal” die te maken heeft met het einde, zal ook aan het einde van deze lessen ter sprake komen.

Maar eerst zei Hij nu, dat Hij nog eenmaal Zijn handen zou kruisen over de aarde. Mede daardoor begrepen we dat wij kruislings over de aarde naar de vier hoeken moesten gaan.

We begonnen onze reis vanuit Jeruzalem naar Canada, toen God gezegd had, nog eenmaal zal duisternis de aarde bedekken. We moesten naar het uiterste noorden van Canada waar de mensen heel goed het verschil kennen tussen licht en duisternis, omdat ze in de winter bijna zestig dagen in duisternis leven en in de zomer zestig dagen in het licht. Op die plaats mochten we iets leren over de betekenis van licht en duisternis.

De betekenis van licht en duisternis

God is Licht en in Hem is geen duisternis (1 Joh.1:5).

“Iedere gave, die goed, en elk geschenk, dat volmaakt is, daalt van boven neder, van de Vader der lichten, bij wie geen verandering is of schaduw van omkeer.” (Jakobus 1:17)

Jakobus noemt God “de Vader der lichten” die zetelt in de hoogste hemel, waar alles licht is. Hij is Licht en in Hem is geen duisternis. Niemand kan Hem zien (Joh.6:46), want je kunt geen licht zien in het licht.

De engelen zijn geschapen in dat licht en zijn daardoor ook “onzichtbaar”. Lucifer was de lichtdrager die door rebellie uit de hoogste hemel is verdreven (Jes.14:12 & 15). Toen dat gebeurde kwam hij op een plaats terecht die de Bijbel “sheol” (onderwereld) noemt, wat onderdeel is van het rijk der duisternis. In die conditie van “tohu ve bohu” (woest en ledig) en duisternis, brengt God Zijn licht en begint God scheiding te maken tussen licht en duisternis.

Je zou kunnen zeggen, dat dit de eerste keer was dat God duisternis over de aarde bracht, maar die was toen nog verborgen onder de wateren.

De Heer zegt dat Hij het licht geformeerd en de duisternis geschapen heeft (Jes.45:7).

Hoe heeft Hij dat gedaan? Duisternis ontstaat wanneer licht wordt weggenomen. Het licht van Lucifer en de engelen die met hem rebelleerden, is van hen afgenomen (2 Pet.2:4).
(*Bewaard tot het oordeel*)

Zoals zij in het licht niet zichtbaar waren, zijn ze in de duisternis ook niet zichtbaar, alleen als er licht op hen schijnt.

God heeft gekozen om duisternis te gebruiken om Zichzelf aan ons te openbaren. Toen Hij het verbond sloot met Abraham gebeurde dat in duisternis (Gen.15:12 & 17). De uittocht uit Egypte vond ook plaats in duisternis (Ex.12:12) en Yeshua stond op uit het graf toen het nog donker was (Joh.20:1).

De Bijbel zegt dat God woont in duisternis (Ex.20:21). De plaats in de tabernakel en de tempel waar God “woonde” onder Zijn volk, was donker (1 kon.8:12). Er was geen lichtbron.
(*Aanbidden in het donker – God zien zoals Hij is*)

Scheiding van licht en duisternis

Door scheiding te maken tussen licht en duisternis, en in deze geestelijke domeinen een fysieke scheiding aan te brengen, die het uitspannel of de hemel wordt genoemd, heeft God een fysieke wereld gecreëerd om Zijn Verlossingsplan te volvoeren.

Door de mens te scheppen als een fysiek en levend wezen, kon God Zichzelf openbaren. Er staat in Genesis 1:27, dat God ons geschapen heeft naar Zijn beeld. Het woord “beeld” in het Hebreeuws is “tzelem”, dat van het woord “tzel” komt en schaduw betekent.

Wij zijn dus een “schaduw” van God. Door de fysieke wereld te scheppen, zijn er objecten die als het licht erop schijnt dit blokkeren en een schaduw veroorzaken. De schepping is dus eigenlijk een “grote schaduw” van God.

God heeft ons als mens zo geschapen dat wij Hem kunnen reflecteren. Als wij God aanbidden en in Zijn aanwezigheid leven, maken wij Hem zichtbaar. Maar als we afgoden aanbidden, die een “beeld” (tzelem) zijn van de boze, zullen we hem reflecteren.
(*vgl. Hamas en de Bijbelse Zionisten*)

“Zij hebben de majesteit van de onvergankelijke God ingewisseld voor beelden van vergankelijke mensen, vogels, lopende en kruipende dieren. Daarom heeft God hen in hun lage begeerten uitgeleverd aan zedeloosheid, waarmee ze hun lichaam ontteren. Ze hebben de waarheid over God ingewisseld voor de leugen; ze vereren en aanbidden het geschapene in plaats van de schepper, die moet worden geprezen tot in eeuwigheid. Amen.” (Rom.1:23-25 NBV)

Omdat we in zonde gevallen zijn, zijn we onder de “schaduw van de dood” (diepe duisternis) gekomen, maar met de komst van de Messias, straalt er licht in die duisternis (Jes.9:2).

“Het volk, dat in duisternis gezeten is, heeft een groot licht gezien, en voor hen, die gezeten zijn in het land en de schaduw des doods, is een licht opgegaan.” (Mat.4:16)

Daarom kunnen we wonen in de schuilplaats van de Allerhoogste (onze geestelijke positie in de hemelse gewesten) en overnachten in de “schaduw van de Almachtige” (Ps.91:1).

Dit houdt in dat ook al zal duisternis de aarde bedekken, Zijn licht over ons zal schijnen, en wij een “schaduw” (beeld) van Hem mogen zijn, ook in de tijd van de grootste verdrukking.

NB. Duisternis is de afwezigheid van Licht
Kwaad is de afwezigheid van God

Zo zal de situatie op aarde zijn in het laatst der dagen.

“En wij achten het profetische woord daarom des te vaster, en gij doet wel er acht op te geven als op een lamp, die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten.” (2 Petrus 1:19)

Door de fysieke lichten te creëren op de vierde dag laat God ons iets zien van de orde in Zijn Koninkrijk (Gen.1:14-18). Het grote licht is een beeld van Hemzelf, terwijl de sterren vaak vergeleken worden met de rechtvaardigen (Dan.12:3). Yeshua is de heldere Morgenster onder ons (Num.24:17 & Opb.22:16).

De maan speelt een belangrijke rol in het begrijpen van Gods kalender. De nieuwe maan begint in duisternis totdat hij geleidelijk aan volledig zichtbaar is. Yeshua’s eerste komst is ook vergelijkbaar met de nieuwe maan, die geleidelijk aan steeds meer licht gaat geven.

De profetische betekenis van de hemellichamen

Zij zijn bedoeld als tekenen voor de gelovigen. De dag des Heren hoeft ons niet te overvallen als een dief in de nacht (1 Thes.5:4). Het zijn de hemellichamen die als een teken aan ons geven zijn. De discipelen vroegen naar die tekenen toen Yeshua hen op de Olijfberg vertelde wat er in de nabije en verre toekomst allemaal zou gaan gebeuren (Luk.21:25).

Momenteel wordt er veel gespeculeerd over de maansverduisteringen die in 2014 en 2015 zullen plaatsvinden. Als een maansverduistering plaatsvindt bij volle maan – de schaduw van de aarde bedekt dan de maan –, dan krijgt de maan door het licht wat om de aarde heen komt een bloedrode kleur.

In 2014 zijn twee totale (bloedrode) maansverduisteringen te zien en in 2015 opnieuw. Astronomen noemen dat een tetrad. Het is zeer uitzonderlijk dat er in twee achtereenvolgende jaren tweemaal een bloedrode maan te zien is.

In 2014: 15 april / 15 Nisan met Pesach
 8 oktober / 15 Tishri met Sukkot
 In 2015: 4 april / 15 Nisan met Pesach
 28 september / 15 Tishri met Sukkot

Naast de vier bloedrode manen zijn er in 2015 en 2016 ook twee totale zonsverduisteringen te zien. Beide vallen op de eerste dag van het Bijbelse Nieuwjaar.

In 2015: 20 maart / 1 Nisan Bijbelse Nieuwjaar
 In 2016: 9 maart / 1 Nisan Bijbelse Nieuwjaar

De profeet Joël zegt dat de zon veranderd zal worden in duisternis en de maan in bloed **VOORDAT** de grote en geduchte dag des Heren komt (Joël 2:31).

De Heer spreekt ook over de tekenen die zullen gebeuren **OP** de dag des Heren (Jes.13:9-10).

Yeshua zegt dat na de verdrukking, de zon verduisterd zal worden en de maan haar glans niet zal geven en dat sterren van de hemel zullen vallen (Mark.13:24-25). Dit gebeurt meestal in het najaar. Het najaar is het einde van de oogsttijd wanneer Sukkot gevierd wordt. Dit is het enige Bijbelse feest dat nog niet vervuld is. Dit Feest wordt ingeleid met de tien ontzagwekkende dagen en de Grote Verzoendag. Het zogenaamde trompettenfeest begint op de eerste Tishri. Mede door de voorafgaande tekenen wordt 1 Tishri 2016 (1 September) gezien als de mogelijke terugkeer van Yeshua. Het is een dag waarop de maan haar glans niet zal geven en we de Zoon des mensen zullen zien komen op de wolken (Mark.13:25-26).

Uitgaande van deze mogelijkheid is er door mensen van 119 Ministries (Zie End of Days teachings <http://www.testeverything.net/our-teachings>) teruggerekend vanaf deze dag en kwam men op de datum 22 Februari 2013 (Purim) als het begin van de Grote Verdrukking. *(De dag waarop wij de laatste stok gepland hebben.)*

Bij zo'n specifieke voorspelling wordt altijd de vraag gesteld:
 Maar niemand weet toch de dag noch het uur? (Mat.24:36)

Van het uiteindelijke voorbijgaan van de hemel en aarde weet niemand de dag en het uur, maar de tekenen aan de hemel zijn aan ons gegeven om ons voor te bereiden op de komst van de Zoon des mensen (Mat.24:29-35).

Pas na de overwinning van het licht over de duisternis, als de natuurlijke lichtbronnen niet meer nodig zijn, zal deze hemel en deze aarde voorbij gegaan zijn en is de nieuwe hemel en aarde gekomen (Opb.21:1). Dan zal het schijnsel van de zon en maan niet meer nodig zijn (Opb.21:23-24). Alleen de Vader weet wanneer dit zal zijn.

Licht overwint de duisternis

In de tijd dat duisternis de aarde zal bedekken, zal er een dag zijn waarop de Heer zelf zal ingrijpen.

(Sommigen zien die dag als de 1ste Tishri (Rosh HaShanah) en anderen als de 10e Tishri (Grote Verzoendag)

De Bijbel zegt dat er op die dag geen licht zal zijn, omdat de hemellichamen hun glans verliezen. (Zach.14:1 & 6)

De aarde zal terecht komen in een tijd van chaos en duisternis, zoals in het begin. Het zal *één* dag zijn, die alleen de Heer kent. Er zal geen onderscheid zijn tussen dag en nacht. (Zach.14:7)

Zo was het ook toen God scheiding maakte tussen licht en duisternis. Dat was niet de eerste dag, het was *één* dag (Gen.1:5). Dat was de dag van het Licht. Maar dan is er geen onderscheid tussen dag en nacht, want er zal geen licht zijn. Dat is een dag van duisternis. De eerste dag was een beeld van de “dag” van God, het Licht. Deze laatste dag is de “dag” van Satan, de duisternis.

Maar eigenlijk is het de dag des Heren, want aan het eind van die dag zal de duisternis overwonnen zijn (Satan gebonden). Tegen de avond zal er licht wezen (Zach.14:7).
Er zij Licht!

Jesaja zegt dat het licht van de maan zal worden als de zon, en het zonlicht wordt verzevenvoudigd, als het licht van zeven dagen tegelijk (Jes.30:26).

Op die dag verbindt de Heer de wond van Zijn volk en geneest Hij de striemen die het zijn toegebracht. (Grote Verzoendag - Jubeljaar 120 van Gods kalender)

Vanaf dat moment zal de aarde in het Licht van God tot herstel kunnen komen.

Licht zonder duisternis

Na duizend jaar breekt dan de dag aan dat we het licht van de zon niet meer nodig hebben:

“Overdag is het licht van de zon niet meer nodig, de glans van de maan hoeft je niet te verlichten, want de Heer zal je voor altijd licht geven en je God zal voor je schitteren. Je zon zal niet meer ondergaan, je maan niet meer verbleken, want de Heer zal je voor altijd licht geven. De dagen van je rouw zijn voorbij. Je volk telt enkel nog rechtvaardigen, zij zullen het land voorgoed bezitten. Zij zijn de eerste scheuten van wat ik heb geplant, ik heb hen gemaakt om mijn luister te tonen. De geringste groeit uit tot een duizendtal, de kleinste tot een machtig volk. Ik, de Heer, zal dit spoedig volvoeren, wanneer de tijd is gekomen.” (Jes.60:19-22 NBV)

Het uitspansel is opgerold en het Nieuwe Jeruzalem is uit het rijk van Licht nedergedaald, waarin God, de Heer Almachtige, met het Lam, de tempel is. En zoals Jesaja profeteerde heeft deze stad het licht van de zon en maan niet nodig, want Gods luister schijnt over haar en het Lam is haar Licht (Opb.21:22-23).

Zijn dienstknechten zullen Hem vereren en Zijn aangezicht zien. Het zal er geen nacht meer zijn, want God, de Heer zal hen verlichten (Opb.22:4-5).

2. NOG EENMAAL ZAL IK EEN WEG BANEN DOOR DE WOESTIJN

Inleiding

Bij het planten van de tweede stok bevestigde de Heer dat Hij nog eenmaal een weg zal banen door de woestijn, net zoals Hij in het verleden gedaan heeft toen Israël een gemeente werd van koningen en priesters, een heilig volk (Ex.12:3 & 19:6).

Van Canada staken we kruislings over naar Nieuw Zeeland en realiseerden dat de vier “hoeken” van de aarde allemaal in de Ring van Vuur liggen. Door de vulkanische werking en de vele geisers wordt Nieuw Zeeland wel het land van de Witte Wolk genoemd.

Tijdens deze reis benadrukte de Heer dat de tijd gekomen is dat de gelovigen uit de natiën, zich bewust moeten worden van Gods bedoeling met het huis van Jozef en de hereniging met Juda. Heel apart was daarom dat we in Nieuw Zeeland de plaats Jeruzalem tegenkwamen waar het Jozef klooster gevestigd was.

Dit bevestigde hoe de kerk uiteindelijk, net als Jozef, buiten Israël is gaan regeren en de relatie met het huis van de Vader is verbroken.

Toen Jozef's eerste zoon in Egypte werd geboren, noemde hij hem Manasse, wat vergeten betekent. Hij zei toen ook: *God heeft mij het gehele huis mijns vaders doen vergeten* (Gen.41:51). Dit is wat er met de kerk gebeurd is, wij zijn de relatie met onze familie vergeten. We zijn vruchtbaar geworden buiten Israël (Gen.41:52). Zo is de kerk ontstaan.

Het evangelie heeft ook dit deel van de wereld bereikt en de zendelingen die uit Engeland aankwamen bij Nieuw Zeeland, zagen vanaf het zogenaamde pelgrim pad een prachtig vallei liggen, waar ze de stad Christchurch hebben gesticht.

Op de plaats waar die eerste zendelingen binnenkwamen hebben wij de tweede stok geplant en symbolisch de tallit over de aarde uitgestrekt en er bij stil gegaan dat het evangelie vanuit Jeruzalem ook dit deel van de wereld bereikt heeft.

Terwijl we hier mee bezig waren gebeurde er iets bijzonders. Schapen werden bijeengedreven in een schaapskooi. Voor Nieuw Zeeland misschien niet zo bijzonder, maar voor ons een bevestiging van wat God ons heeft laten zien, want de Bijbel spreekt ook over een schaapskooi (Bosra), waar de schapen bij elkaar gebracht zullen worden. Over wat dit betekent in deze tijd heeft de Heer al veel gesproken. Daarom was dit een verrassende illustratie van wat God door Zijn profeten in Zijn Woord bekend heeft gemaakt.

In letterlijk zin heeft God ook Christchurch (de kerk van Christus) geschud. Kort voor ons bezoek aan Nieuw Zeeland, zijn er twee ernstige aardbevingen geweest. De laatste vernietigde bijna de gehele infrastructuur van Christchurch. We vroegen ons af of wat wij daar in het natuurlijke zagen ene beeld is van de situatie in de kerk.

Christenen proberen krampachtig de kerk staande te houden, terwijl onze fundamenten geschud worden. Misschien is het inderdaad de tijd voor de schapen om herenigd te worden in de schaapskooi, waar de doorbreker klaar staat om voor ons uit te trekken. (Micha 2:13 & Opb.18:14).

De Schaapskooi

Israël wordt vaak vergeleken met een kudde schapen. Maar de kudde is uitelkaar gevallen. Wanneer is dat gebeurd?

Dat gebeurde toen het Koninkrijk van Israël verdeeld werd en de eenheid tussen Juda en Efraïm werd verbroken. De tien stammen van Israël, vaak ook Efraïm genoemd, vormden een eigen koninkrijk en dat is doorgegaan in de kerk, die eigenlijk dat koninkrijk op eigen wijze heeft voortgezet.

Nadat Juda terugkeerde uit de ballingschap in Babel, profeteerde Zacharia dat de broederschap tussen Juda en Israël verbroken zou worden wanneer zij de Goede Herder, de staf van Lieflijkheid, zouden afwijzen. Hiermee werd het verbond dat met alle volken gesloten was, teniet gedaan (Zach.11:10) en kwam er ruimte voor een *nieuw verbond*. De “ellendigste onder de schapen” merkten dat dit een woord des Heren was (v.11).

Lees Zacharia 11:4-14.

Zacharia is een beeld van deze goede herder. Het volk Israël zijn als slachtschapen geworden, die overgegeven zijn aan de herders, die hen ter slachting leiden (v.6-8).

De goede herder (Zacharia) wil hen niet langer weiden (v.9). Het loon wat aan hem betaald wordt is het zelfde bedrag dat betaald wordt aan Judas om Yeshua te verraden (v.12-13 en Mat.26:15). Dit geld van Judas wordt gebruikt om een stuk land van de pottenbakker te kopen (Mat.27:10), zoals door Zacharia voorzien werd.

Hierna, na de dood van Yeshua, wordt ook de staf Samenbinding verbroken (v.14).

De kudde was helemaal uit elkaar gevallen, verdeeld en verstrooid onder de natiën.

Maar Yeshua was juist gekomen, als Goede Herder, om de schapen weer bij elkaar te brengen. Hij zei tegen Zijn discipelen, Ik heb nog schapen die niet bij deze stal horen, die Ik bij *deze kudde* moet brengen Uiteindelijk zal er nog maar één kudde zijn, met één Herder (Joh.10:16).

Waar is de schaapskooi?

Micha profeteert dat er een overblijfsel van Israël bijeengebracht zal worden als schapen in een kooi (Micha 2:12). Het woord voor schaapskooi in het Hebreeuws is Bosra. Van die plaats zal een “doorbreker” voor hen uit trekken. Dit gedeelte lijkt te spreken over de Messias die als koning en Here voor dit leger uittrekt (Micha 12:13).

De plaats Bosra wordt in verband gebracht met de oude Romeinse stad Petra die door de Nabateeërs is gebouwd als een sterke vesting in de bergen.

Het moderne Bosra ligt zo’n 60 km ten noorden van Petra en kan gezien worden vanaf het Bijbelse Tamar niet ver van de grens met Jordanië.

Bosra in de Bijbel wordt gezien als een plaats waar God niet alleen afrekenet met Edom, de nakomelingen van Esau, maar met alle volken (Jes. 34:1-8).

De strijd die hier beschreven wordt lijkt ook een geestelijke strijd te zijn en heeft te maken met het oordeel in de hemelse gewesten (v. 4). Er is hier sprake van een dag van wraak, een dag van vergelding wegens Sion (v. 8).

Een meer grafische beschrijving wordt gegeven in Jesaja 63:1-6. Het lijkt of Jesaja ergens op een uitkijkpunt staat op de bergen van Israël en naar het oosten kijkt en het land Edom ziet liggen, van waaruit iemand komt met rood geverfde klederen. Het gewaad van de Messias is besmeurd met bloed. Dit komt overeen met de beschrijving van Johannes in Openbaring 19:13 en de verschijning van Yeshua als de Koning der koningen!

Het visioen komt tot leven en ontwikkelt zich als een vraaggesprek. De man die uit Bosra komt is iemand met autoriteit en macht (v. 1). Hij is een beeld van de Messias die komt om te verlossen en recht te spreken. Dit gaat gepaard met oordeel en wraak en wordt vergeleken met het treden van de perskuip (v. 2-4). Er wordt zelfs gesproken over een dag van vergelding. Slaat dat misschien op laatste fase van de Groter Verdrukking en de duisternis die daarmee gepaard gaat, waarbij zelfs de zon en maan verduisterd zullen worden?

De Messias kijkt rond of er iemand is die hem zal helpen in de voltrekking van zijn toorn op aarde. Maar niemand moedigde Hem aan en op eigen kracht bracht hij redding door Zijn eigen uitgestrekte arm (v. 5). Hier rijst de vraag of we betrokken willen worden in het oordeel en de strijd die moet plaatsvinden, voordat de aarde werkelijk verlost kan worden.

Toen Yeshua voor de eerste keer kwam om zich als Messias te openbaren, haalde hij een andere profetie van Jesaja aan en riep een jaar van welbehagen uit (Jes. 61:2). Hij noemde de dag der wrake toen niet (Luc. 4:19), want er brak een tijd van genade aan ook voor de natiën. Maar nu is de dag van wraak nabij.

Een weg in de woestijn

Na het oordeel over Edom (Jes. 34:6-8) zal er vreugde zijn en wordt er een weg gebaad door de woestijn (Jes. 35:1-10). Yeshua's eerste komst ging ook gepaard met het banen van een weg door de woestijn (vgl. Jes.40:3-5 en Mark.1:1-3).

Maar zelfs lang daar voor was er al een weg gebaad door de woestijn, toen het volk Israël werd uitgeleid uit Egypte naar het Beloofde Land (Ex.23:20-23). De natuurlijke weg is een beeld van de geestelijke weg en maakt duidelijk wat God bedoelt.

Er zal nog eenmaal een weg door de woestijn gebaad worden (Jes.43:19). Deze weg begint in Bosra en zal een gebaande weg worden voor de verlostten. De Heer wil dat we deze weg met Hem gaan. Hij roept ons op een hoge berg te beklimmen en een profetische boodschap te verkondigen over Sion. We moeten zeggen tegen de steden van Juda, "Zie hier is jullie God. Hij zal komen met kracht en Zijn arm zal heersen." Net als in Jesaja 63 wordt ook hier Zijn arm weer genoemd. Zijn beloning gaat voor Hem uit, de kudde die Hij als een Herder bijeengebracht heeft (Jes.40:9-11).

De Messias uit Bosra

Ondanks dat we weten dat als de Messias terugkomt zijn voeten op de Olijfberg zullen staan, lijkt het alsof Hij eerst vanuit Bosra zal komen en er een gebaande weg zal zijn die naar Sion leidt. De verlost en zullen voor Hem uit gaan naar Sion.

Dit is de reden dat de Heer ons in deze tijd naar de woestijn roept, heel specifiek naar het gebied tussen Bosra en het Bijbels Tamar, dat de grens zal zijn van het Messiaanse Koninkrijk (Ez.47:18-19). De Heer heeft gezegd dat Hij ons daar wil ontmoeten (“ya’ad”) voor een “mo’ed”, een door Hem bepaalde tijd. Wij weten nog niet wat die ontmoeting zal inhouden, maar we weten dat het te maken heeft met het weg bereiden in de woestijn.

We moeten ons voorstellen dat een ontmoeting in de lucht heeft plaatsgevonden en de verlost veranderd zijn of zijn opgestaan uit de dood (1 Kor.15:51-52 & 1 Tes. 4:16-17). Dit heeft ons op het geestelijk niveau gebracht om met de Messias te strijden en te overwinnen. Daarom is het heel goed mogelijk om met Hem te verschijnen op de Olijfberg (Zach.14:3-4). Die dag, nadat de Heer is uitgetrokken om net als vanouds te strijden, zal Hij zijn voeten op de Olijfberg zetten!

Als die tijd aanbreekt, zegt Zacharia, dan zal er in Jeruzalem een bron van zuiver water ontspringen

En de Heer zal Koning worden over de hele aarde!

3. NOG EENMAAL ZAL IK MIJN ARMEN KRUISEN OVER DE AARDE

Inleiding

Het planten van de vier stokken op de uiteinden der aarde, werd door de Heer vergeleken met het kruisen van Zijn armen over de aarde.

De laatste twee stokken die we geplant hebben, zou je kunnen zeggen, liggen onder de linker arm van God die over de aarde is uitgestrekt.

“Nog eenmaal zal ik Mijn armen over de aarde kruisen”, had God gezegd. Jacobs rechterarm lag op het hoofd van Efraïm en werd een beeld van de grote oogst die bijeen gebracht wordt uit de natiën. Zijn linkerarm lag op het hoofd van Manasse en is eigenlijk een beeld van degenen die de connectie met de familie vergeten zijn. Misschien vallen daar landen zoals Chili en Rusland onder, maar ze zijn slechts een symbool van de vele Christenen die de relatie met het huis van de Vader niet meer kennen.

Maar God strekt nogmaals Zijn arm uit om ook uit hen de schapen die Zijn stem kennen, bijeen te brengen als één kudde.

In de Zuid Westelijke hoek van de aarde, ontmoeten we maar een klein groepje gelovigen. Van de oorspronkelijke bewoners, de Yagan (Indianen) waren niet veel mensen meer over. Er waren wel tekenen dat het evangelie tot dit einde van de aarde is verkondigd. Maar het bevestigde ook dat het Christendom zich als een religie daar gevestigd heeft.

Er was maar een klein groepje gelovigen, die de boodschap begreep en samen met ons de derde stok hebben geplant. Ze durfden niet, zoals op andere plaatsen, de vlag van Israël aan de stok te bevestigen. Maar omdat het regende die dag, konden we wel onze paraplu opsteken en werden we toch aan Israël herinnerd, dat een teken (Sion) onder de natiën is geworden, dat Gods plan met Israël gewoon doorgaat.

De stok werd op een vrijdagmiddag geplant en dat had een reden, omdat God ons duidelijk begon te maken dat we in Zijn plan ook bij de zesde dag zijn aangekomen.

Wat is er gebeurd in die zes dagen?

Door de schepping heeft God aan ons Zijn verlossingsplan geopenbaard. We hebben het “zaadprincipe” van Zijn plan mogen ontdekken. Hij heeft voor Zichzelf een nageslacht uitgekozen op aarde. Velen zijn geroepen, maar weinigen zijn uitverkoren.

Er is veel gezaaid en vermenigvuldigd, maar niet al het zaad is in vruchtbare grond terechtgekomen. Goed kiest zelf uit, wie Hij in Zijn plan kan gebruiken. Jongeren ontvangen het eerstgeboorterecht en de verantwoordelijkheid voor het gezin.

Jacob wordt Israël en geeft het eerstgeboorterecht aan Jozef (1 Kr.5:1). Hij kreeg en dubbeldeel, want zowel Efraïm als Manasse werden gezegend. Maar het echte dubbele deel ging naar Efraïm (dubbel vrucht dragen). De oogst van de natiën wordt binnengehaald in het huis van Jozef. Jozef betekent “bijeengaren” .

Juda heeft de scepter gekregen (Gen.49:10) en ondanks dat Hij aan wie het toebehoort al gekomen is, wordt Juda nog steeds gebruikt om de plaats van Zijn troon voor te bereiden.

Yeshua is die beloofde Koning, maar voordat Zijn koningschap hersteld kan worden, moeten eerst de verlorenen van het huis Israël bijeengebracht worden (Mat.15:24). Yeshua zei zelf al, Ik heb nog andere schapen, die niet van deze kudde zijn, ook die moet Ik leiden en het zal één kudde worden met één herder (Joh.10:16).

Hereniging van het gezin

Het geheimenis dat Israël en de gemeente eigenlijk één zijn, wordt in deze tijd geopenbaard. Meer en meer mensen beginnen dit te begrijpen. Zelfs in Israël zijn er Orthodoxe Joden die zeggen, ik had nooit gedacht dat Efraïm uit de kerk zou voortkomen.

Zowel Joden en Christenen hebben een eigen religie ontwikkeld en zijn daardoor niet alleen de relatie met God kwijt geraakt, maar ook de relatie met elkaar. Hoewel de verdeeldheid binnen Israël zich al heel vroeg begon te ontwikkelen, is het door de komst van Yeshua tot een breuk gekomen, die in deze tijd herteld zal worden.

Eerste voorwaarde voor dat herstel is, dat “de volheid der heidenen” moet binnengaan (Rom.11:25).

Efraïm gaat zich bewust worden van haar wortels. Dat zijn niet haar joodse wortels, maar haar Hebreeuwse wortels, die teruggaan tot Abraham aan wie de belofte is gegeven voor de volken.

Gelovigen uit de volken voelen zich aangetrokken tot de Joden die teruggekeerd zijn naar het Land. Jafet zal wonen in de tenten van Sem (Gen.9:27). Gelovigen uit de natiën zullen komen wonen onder de Joden. Zij willen hen volgen omdat ze gehoord hebben dat God met hen is (Zach.8:23). Christenen zijn als wachters die uitroepen op de Bergen van Efraïm: *“Komt, laat ons opgaan naar Sion, tot de HERE, onze God!”* (Jer.31:6) Het woord voor wachters is het Hebreeuwse woord “notzrim”, dat door de Joden gebruikt wordt voor Christenen.

Onder Efraïm (gelovigen uit de kerken die het plan van God met Israël beginnen te begrijpen) ontstaat een profetische beweging, die niet door alle gelovigen erkend wordt. Deze beweging van de Heilige Geest, die op gang komt is vergelijkbaar met wat door Ezechiël beschreven wordt.

*“Toen profeteerde ik, zoals Hij mij bevolen had; en de geest kwam in hen en zij herleefden en gingen op hun voeten staan, een geweldig groot leger. Voorts zeide Hij tot mij: Mensenkind, deze beenderen zijn **het gehele huis Israëls** Ik zal mijn Geest in u geven, zodat gij herleeft en Ik zal u doen wonen in uw land; en gij zult weten, dat Ik, de HERE, het gesproken en gedaan heb, luidt het woord des HEREN.”* (Ezechiël 37:10-11 & 14)

Het gehele volk Israël - ook hier zit een geheim in - zal herleven en naar *het land Israël* gebracht worden en zij zullen een geweldig groot leger worden.

De dorre doodsbeenderen zijn bijeen gebracht, Gods Geest moet nog komen over het natuurlijke deel van Israël en de gelovigen uit de volken die vervuld zijn met de Heilige Geest moeten zich nog bewust worden van hun connectie met natuurlijk Israël.

Vervolgens wordt er een profetisch teken gegeven van de hereniging van Israël.

“ Het woord des HEREN kwam tot mij: Gij mensenkind, neem een stuk hout en schrijf daarop: voor Juda en de Israëlieten die daarbij behoren; neem dan een ander stuk hout en schrijf daarop: voor Jozef (het stuk hout van Efraïm) en het gehele huis Israëls dat daarbij behoort; voeg ze dan aan elkander tot een stuk hout, zodat zij in uw hand tot één worden.” (Ezechiël 37:15-17)

NB. Eigenlijk zijn er 12 stammen in Juda en 12 stammen in Efraïm.

(vgl. Twaalf vlaggen en twaalf banieren)

Nadat de Heer op profetische wijze had laten zien dat er “twee twaalfs” zijn, bevestigde Hij dit ook vanuit Zijn woord.

Toen Jozua (een type van Yeshua, de Messias van het huis van Jozef) Israël het Beloofde Land in leidde, moest hij 12 stenen uit de Jordaan meenemen naar de overzijde (Joz.4:3 & 8). Dit werd gedaan, maar Jozua richtte ook twaalfstenen op in die rivier en die bleven achter tot de “huidige” dag (Joz.4:9).

Hier zie je dus ook twee keer twaalf. Je zou kunnen zeggen, dat de twaalf in de rivier een beeld zijn van Efraïm, die achtergebleven is in de rivier van de natiën.

(vgl. Ontmoeting met engelen in de rivier.)

Maar Efraïm begint nu uit de rivier tevoorschijn te komen om herenigd te worden met Juda.

Waarom vindt dat herstel nu plaats?

Nog eenmaal zal Ik Mijn armen over de aarde kruisen, sprak God. Met andere woorden nog eenmaal ga ik de laatste oogst binnenhalen van de volken.

Maar waarom wordt juist nu Efraïm nu bijeengebracht?

Rond 720 v. Chr. is Efraïm vanwege zijn zonde in drie fases in ballingschap naar Assyrië gebracht en vandaar onder de natiën gezaaid.

Om de schuld te dragen van de ongerechtigheden van zowel Juda als Israël (Efraïm), moest Ezechiël voor Juda 40 dagen op zijn rechterzij, en voor Efraïm 390 op zijn linkerzij gaan liggen (Ez.4:4-6).

Omdat Israël zich niet bekeerde, konden ze niet terugkeren naar het Beloofde Land en werden ze gezaaid onder de volken (Hosea), waar de tijd van hun ballingschap verzevenvoudigd werd (Lev.26:18).

De ballingschap van Efraïm heeft $390 \times 7 = 2730$ jaar geduurd. Dat betekent dat in 2010, 2730 jaar nadat de ballingen zijn weggevoerd, de tijd is aangebroken voor Efraïm om terug te keren!

Een aarzelende hereniging

Nu er steeds meer gelovigen uit de volken bewust worden van hun identiteit in relatie tot Juda, begint er een aarzelend herstel te komen.

Toen wij in Chili een pinguïn eiland bezochten liet God iets zien van die aarzelende hereniging. Opvallend was dat naast pinguïns er ook veel zeemeeuwen op dat eiland verbleven. Het gedrag van de pinguïns deed ons denken aan de orthodoxe Joden in Jeruzalem, die door hun kleding soms als een grapje ook pinguïns genoemd worden.

De zeemeeuwen deden ons denken aan de Christenen. Eigenlijk zitten we op hetzelfde eiland, maar ieder doet zijn eigen ding. Soms stonden een zeemeeuw en een pinguïn wat onwennig tegenover elkaar. Zo staan we als Christen ook vaak nog onwennig tegen over een Jood. Er moet nog het een en ander gebeuren voordat we echt één worden in de Heer.

Wanneer dat gebeurt, zal Efraïm niet langer jaloers zijn en zal Juda niet langer vijandig zijn (Jes.11:3). De twee broers zullen weer samen zijn in het huis van de Vader.

vgl. De gelijkenis van de verloren zoon (Lukas 15:11-32).

Dan zal de Heer Juda en Efraïm in Zijn hand nemen, zoals Hij een boog en pijl in de hand neemt.

*“Want Ik span Mij **Juda**, op **de boog** leg Ik Efraïm, en wek uw kinderen, o Sion, op tegen uw kinderen, o Griekenland, en maak u als het zwaard van een held. Dan zal de Heer aan hen verschijnen, en **zijn pijl** zal als de bliksem uitschieten.”* (Zacharia 9:13-14)

*“Zo zal Ik het huis van Juda sterken en het huis van Jozef verlossen; ja, Ik zal hen terugbrengen, omdat Ik Mij over hen ontferm, en zij zullen worden, alsof Ik hen niet verworpen had. Want Ik ben de **HERE**, hun God, en Ik zal hen verhoren. Dan zullen zij zijn als **een held van Efraïm**, en hun hart zal zich verheugen als van wijn; ook zullen hun zonen het aanschouwen en zich verheugen, hun hart zal jubelen in de **HERE**. Ik zal hen tot Mij fluiten en hen vergaderen, want Ik bevrijd hen, en zij zullen even talrijk worden als zij waren.”* (Zacharia 10:6-8)

Waarom die hereniging als “pijl en boog” zo belangrijk is, heeft te maken met het woord van de Heer, dat nog eenmaal de Chaldeeën zullen komen

4. NOG EENMAAL ZULLEN DE CHALDEEËN KOMEN

Inleiding

Voor het planten van de laatste stok moesten we naar de duisterste plaats in de duisterste tijd in het Noord Oosten van de aarde. We begrepen dat dit ergens in Rusland moest zijn. Uiteindelijk zijn we afgereisd naar de koudste stad op aarde: Yakutsk in Yakutia, een autonome staat in de Russische federatie.

Dit moest gedaan worden op Gods 12-12, met andere woorden op de twaalfde van de laatste maand van Gods kalender. Dit valt meestal in de Gregoriaanse kalender in februari of maart. Dit is de maand Adar, de laatste maand van het Bijbelse nieuwe jaar, dat begint met de maand Nisan en het eerste Bijbelse feest: Pesach.

Hoewel Purim geen feest is dat door God is ingesteld, is het wel het laatste feest van het jaar dat gevierd wordt en een heel belangrijke rol speelt in het voortbestaan van Israël, vandaar dat het toch een Bijbels feest is, dat in het boek Ester uitgebreid beschreven wordt.

Met Purim in 2012 waren wij in Rusland.

Het is bijna 12 uur. Het is de 12e Adar, één dag voor de 13e waarop Haman probeerde de Joden uit te roeien. Daarna is dat nog vele malen geprobeerd. De Heer sprak in Rusland en zei, nog eenmaal zullen de volken proberen de Joden uit te roeien, maar dan zal Ik op staan en strijden als van ouds, en je zult zien dat Israël een belangrijke rol zal spelen in de tijd van het einde.

Wie zijn die vijandige volken?

Wat zijn hun politieke en religieuze motieven?

Oppervlakkig gezien zijn het de Arabische en Islamitische staten zoals: Irak, Syrië, Jordanië, Egypte, Libanon, Iran etc. Deze landen worden soms gezien als Ismaël. Maar de Joden zeggen dat Bijbels gezien hun aartsvijand niet Ismaël is, maar Esau.

(Zie Rom. 9:13 en Mal. 1:1-5)

Omdat Esau (Edom) zich verzette tegen Gods plan met Jakob, is zijn land een woestinijs gebied geworden. Het wordt het gebied der goddeloosheid genoemd, maar God zal ook buiten Israëls gebied groot gemaakt worden!

Oorsprong van de vijandschap

De vijandschap begon al in de baarmoeder (Gen.25:22-23). De Heer kiest de erfgenamen voor Zijn beloften: Isaak in plaats van Ismaël en Jakob in plaats van Esau.

Achter deze vijandschap ligt dus het geboorterecht dat aan de jongste werd gegeven. Esau had overigens geen respect voor zijn eerstgeboorterecht. (Zie Hebr. 12:16-17)

Esau verboederde zich met Ismaël door te trouwen met zijn dochters. (Zie Gen. 28:6-9)

Sinds deze problemen rond het eerstgeboorterecht heeft zich een vijandschap ontwikkeld, die nu nog de situatie in het Midden Oosten beïnvloedt. Dus eigenlijk zou je kunnen zeggen dat de problemen in het Midden Oosten alles te maken hebben met de strijd tussen Jakob en Esau. Dit zal doorgaan totdat de tijd van Jakobs benauwdheid voorbij is (Jer. 30:7).

Jakob verkreeg zijn geboorterecht en zegen door leugen en bedrog, maar na zijn worsteling met God was zijn eigen kracht gebroken en vroeg hij om door God gezegend te worden. Toen ontving hij eigenlijk pas echt de belofte. (vgl. Gen. 32:22-31)

Jakob werd Israël en Esau werd Edom. Esau ging op het gebergte van Seïr wonen dat later bekend werd als Edom (Gen. 36:8 & 15-16). Vanaf die tijd ontwikkelde zich de vijandschap tussen de nakomelingen van Jakob en Esau.

Voortzetting van de vijandschap met Esau

De eerste oorlog die Mozes moest voeren nadat Israël uit Egypte was verlost, was met Amalek, een nakomeling van Esau (Ex. 17:8-16).

De hand van Amalek strekt zich uit naar de troon van God! Amalek – Esau - wil de wereld regeren van Gods troon in Jeruzalem, de tempelberg, in het beloofde land. Daarom heeft God een eeuwige vijandschap met Amalek – Esau, die al begon toen Israël net uit Egypte vertrokken was.

(Nu de Heer opnieuw een weg gaat banen door de woestijn, hebben we te maken met dezelfde vijand).

Vervolgens benaderde Mozes Edom om hen te vragen of het volk door hun land mocht trekken, maar de koning van Edom gaf geen toestemming (Num. 20:14-21).

Mozes gaf Israël de opdracht om Amalek volledig uit te roeien (Deut.25:17-19).

Saul kreeg de opdracht van God, door Samuël, Amalek uit te roeien. (Zie 1 Sam.15:1-9, 32-33)

Het koninkrijk van Juda leverde ook strijd tegen Edom toen zij zich aansloten bij Moab en Ammon om Israël (het noordelijk koninkrijk) te verslaan (2 Kron.20:10-11). De Heer gaf hen een geweldige overwinning toen ze Hem loofden en prezen en hun vertrouwen op God stelden (2 Kron. 20:14-24).

Israël had opnieuw met deze vijand te maken in de persoon van Haman, die een Agagiet was, een afstammeling van Amalek, toen hij probeerde het Joodse volk uit te roeien toen ze in ballingschap waren.

Het Hebreeuwse woord voor ballingschap is גלות (gallut) en is afgeleid van גלה (galah), wat bloot leggen of openbaren betekent. Het land kwam bloot te liggen, het volk was weggevoerd, maar Elohim openbaarde zich aan Zijn volk en aan zijn vijanden.

Wat kunnen we leren van de geschiedenis beschreven in het boek Ester?

In de tijd dat Ester (in het Hebreeuws: Hadassa) koningin werd (Ester 2), was Haman een hooggeplaatste aan het hof van Ahasveros, de Koning van Perzië. Hij wilde het Joodse volk uitroeien (Ester 3).

Haman wiep het lot over de Joden in de 1^e maand, Nisan, de maand van Pesach, elke dag, tot aan de 12^e maand, Adar. Zijn plan was om de Joden uit te roeien op de 13^e van de maand Adar (Ester 3:7 & 13).

De oom van Ester, Mordechai, probeerde het plan van Haman te voorkomen en riep de hulp in van koningin Ester. Zij nam een groot risico in het benaderen van Ahasveros over deze zaak, maar uiteindelijk werd het plan van Haman aan de koning bekendgemaakt. God beschikte het lot anders, zodat Haman zelf uitgeroeid werd (Ester 7). De Joden mochten door een nieuwe wet van de koning zich verdedigen tegen iedereen die hen iets wilde aandoen (Ester 8 & 9).

Het is wonderlijk dat de naam van God niet wordt genoemd in het boek Ester. Toch is Gods beschermende hand duidelijk waarneembaar in de geschiedenis van Ester en het Joodse volk. De 13^e Adar werd uiteindelijk een overwinningsdag, die nu door de Joden als een dag van vasten herdacht wordt.

Ester en Mordechai riepen de 14^e en 15^e Adar uit tot het Purimfeest, dat herinnert aan het lot – het Pur – dat door Haman geworpen was. Het moet een feest zijn waarbij de nadruk ligt op verdriet dat veranderd is in vreugde (Ester 9:17-22).

Het werd een instelling (wet) die ook nu nog jaarlijks gevierd wordt. Hoewel het een niet specifiek ingesteld feest is door Jahweh, laat het iets zien van de uiteindelijke overwinning van Gods overwinning over de vijanden van Israël (Ester 9:29-32).

NB. Beide niet door Jahweh ingestelde feesten, Chanukah en Purim, vinden plaats na de eerste zeven maanden van Gods kalender, waarin de andere feesten vallen, en hebben te maken met de vernietiging van Israël. Chanukah was gericht op de geestelijke vernietiging van Israël (verboden om de Tanach te lezen, te bidden en de verontreiniging van de tempel) en Purim was gericht op de fysieke vernietiging van Israël.

Het is het laatste feest van het Bijbelse jaar, voordat de cirkel van de feesttijden van Jahweh opnieuw begint.

In Gods plan komen we ook aan het eind van het jaar, de 12^e adar, de dag voordat de wereld nog eenmaal zal proberen Gods volk uit te roeien.

De profetische betekenis van Purim

In het voorbeeld van Ester zien we ook de rol die wij als gelovigen uit de natiën kunnen vervullen. Wij zijn net als Ester in ballingschap en mogen een rol vervullen aan het hof van de koning.

Als een koninklijk priesterschap (1 Pet.2:9) kunnen we voorbede doen en mogen we de “scepter” ontvangen om de plannen van de boze te ontmantelen.

Net als Mordechai Ester aanmoedigde om naar de koning te gaan, spreekt de Heilige Geest ook tot ons.

Laten we ons zelf niet inbeelden dat omdat we Christenen zijn, we zullen ontkomen (*dat is helaas heel vaak de gedachte bij het onderwijs over de opname*), want als wij zullen zwijgen, zei Mordechai, en zegt ook nu de Heilige Geest, zal er voor de Joden wel van andere zijde redding en uitkomst opdagen (Ester 4:13-14). Hebben wij niet juist met het oog op deze tijd de koninklijke waardigheid verkregen?

Het is al vaker voorgekomen in de geschiedenis, dat Christenen net deden of ze niet wisten wat er gebeurde. Het meest duidelijk was dat ten tijde van de Holocaust. Hoe vaak werd er niet gezegd: “Wij hebben het niet geweten (Wir haben es nicht gewüst)”.

Het Woord is duidelijk over wat de consequenties daar van zijn:

Red hen die opgepakt zijn om te sterven, wee als u zich afzijdig houdt van wie wankelend ter slachting gaat. Wanneer u zegt: Zie, wij hebben dat niet geweten, zal Hij, die de harten toetst, dat niet merken? Hij, die uw ziel gadeslaat, zal Hij het niet weten? Immers, Hij zal een mens vergelden naar zijn werk (Spr.24:11-12).

Naast Haman, werden ook zijn tien zonen gedood. Er vindt een wonderlijke conversatie plaats tussen Ester en Ahasveros, nadat dit gebeurd is (Ester 9:11-13).

Ook al zijn de zonen van Haman al gedood, vraagt Ester of de volgende dag (morgen) de tien zonen aan de galg opgehangen mogen worden. Het lijkt of dit woordje “morgen” verwijst naar een toekomstig gebeuren, want de zonen waren al dood. De lichamen van de tien zonen van Haman werden waarschijnlijk wel de volgende dag alsnog aan de galg gehangen.

Hoewel er nergens staat dat de zonen van Haman betrokken waren in het complot, werden ze toch gedood. Hadden ze zich afzijdig gehouden en gezegd, “Wij hebben het niet geweten”? Kwamen ze daardoor onder de zelfde vergelding als hun vader?

In het Hebreeuws valt er iets op in de lijst van hun namen die genoemd worden in het boek Ester. In de eerste naam Parsandata, is de ן (tav) in het klein geschreven, net als de ש (shin) en de ן (tav) in Parmasta en de ז (zayin) in Waizata. Daarnaast is de “vav” een grote letter. (Ester 9:7-10)

פַּרְשַׁנְדָּתָא	ז וְאֵת
וְדַלְפוֹן	וְאֵת
אַסְפָּתָא	וְאֵת
פוֹרְתָא	ה וְאֵת
אַדְלָיָא	וְאֵת
אַרְיֶדְתָּא.	וְאֵת
פַּרְמַשְׁתָּא	ט וְאֵת
אַרְיִסִי,	וְאֵת
אַרְיֵדִי	וְאֵת
וַיִּזְתָּא	וְאֵת

Aan het eind van de tweede wereldoorlog gebeurde er iets dat ineens betekenis begon te geven aan dit gedeelte in het boek Ester.

Tijdens de Neurenberger rechtszaken, werd Julius Streicher, een van de hooggeplaatste Nazi's, ter dood veroordeeld en gezamenlijk met negen anderen opgehangen. Eigenlijk zouden er 11 Nazi's op die manier ter dood gebracht worden, maar Hermann Göring pleegde kort daarvoor zelfmoord. Zodoende werden er 10 mannen opgehangen, net als de zonen van Haman.

Net voordat Julius Streicher werd opgehangen, schreeuwde hij: "Purimfeest 1946." Wat bedoelde hij hiermee? Was hij vertrouwd met het boek Ester? Of was het een uitroep van de boze in hem, die tot het laatste toe zal proberen de Joden uit te roeien?

Mede door deze uitroep, is men tot de ontdekking gekomen dat de vreemde kleine letters in de namenlijst van de zonen van Haman, misschien een diepere betekenis hebben.

In het Hebreeuws geven letters ook getallen weer. De letter *tav* heeft de waarde van 400, de *shin* van 300 en de *zayin* van 7. Bij elkaar is dat 707. Omdat de Joden nooit het duizendste jaar noemden in een jaartal, zou dit getal ook kunnen verwijzen naar het jaar 5707 van de Joodse kalender, omdat er voor de laatste naam een grote *vav* staat. Dat jaar viel samen met 1946, wat wij ook wel '46 noemen.

תשזך = 5707 = 1946
 zesde eeuw

NB. Het is onduidelijk of de ander kleine *tav* ook nog betekenis heeft. Het is de laatste letter van het alfabet en kan over verwijzen, naar het einde van de zonen van Haman en het einde van de vijanden van Israël.

Het is fascinerend dat de uitspraak in de Neurenberger rechtszaken op 1 Oktober 1946 gebeurde, wat net tussen Rosh Hashanah (Joods Nieuwjaar) en Grote Verzoendag viel, tijdens de tien ontzagwekkende dagen. De voltrekking van het vonnis vond plaats op 16 Oktober, het einde van het Loofhuttenfeest, ook wel Hoshana Rabbah genoemd. Volgens Joodse traditie is dit de dag dat het vonnis van de uitspraak op Grote Verzoendag uitgevoerd wordt.

Volgens bronnen in de Zohar (Joodse mystieke geschriften) wordt deze dag gezien als de dag van het laatste oordeel over de wereld. Dus eigenlijk moet die dag nog komen en is het boek Ester ook een voorbeeld van "morgen", de uiteindelijke dag van oordeel over de "Haman", die nog moet komen.

Nog eenmaal zullen de Chaldeeën komen

Wie zijn de Chaldeeën?

Zij zijn de Babyloniërs die Juda meegevoerd hebben in ballingschap. Maar uit Ezechiël (35) en de geschiedenis in het boek Ester blijkt dat de Edomieten (waaronder de nakomelingen van Amalek) zich geallieerd hebben met de Chaldeeën, en zo gedacht hebben het Land in bezit te kunnen nemen (Ez.35:10).

We zien nu diezelfde geest nog aan het werk. De Palestijnen willen niet alleen de zogenaamde Westelijke Jordaanoever (Erfdeel van Efraïm) innemen, maar eigenlijk alle Joden uit het land verdrijven. Dus eigenlijk beide “landen” in bezit nemen (Ez.36:5).

De geest van de Chaldeeën

In de naam van dit volk, dat ook wel de Babyloniërs genoemd worden, zie je iets terug van de geest die zich verzet tegen God.

De naam in het Hebreeuws is כַּשְׁדִּים (kasdim), maar de letter כ (kaf), kan ook als een voorvoegsel gelezen worden voor het woordje “als”. Dan staat er “als כַּשְׁדִּים” (shadim), wat letterlijk betekent “als demonen”.

Soms worden volken als demonische machten gebruikt door God in Zijn oordeel over de natiën. De profeet Habakuk beschrijft hoe God de Chaldeeën gebruikt in het strafgericht over Juda (Hab.1:6).

In die context sprak God en zei: Nog eenmaal zullen de Chaldeeën komen. Zij zullen gebruikt worden in het strafgericht over de natiën.

Het boek Habakuk heeft ook een eschatologische karakter. In het tweede deel beschrijft de profeet Habakuk de glorieuze komst van God, die de vijanden vernietigt en Israël verlost. Hij zegt: Reeds is uw boog ontbloot, gij hebt u voorzien van pijlen in overvloed (Hab.3:9)

Wie is die boog, en wie zijn de pijlen? Wie gebruikt Hij in de strijd tegen de Chaldeeën?

De Heer zal Juda en Efraïm in Zijn hand nemen, zoals Hij een boog en pijl in de hand neemt.

*“Want Ik span Mij **Juda**, op **de boog** leg Ik Efraïm, en wek uw kinderen, o Sion, op tegen uw kinderen, o Griekenland, en maak u als het zwaard van een held. Dan zal de Heer aan hen verschijnen, en **zijn pijl** zal als de bliksem uitschieten.”* (Zacharia 9:13-14)

*“Zo zal Ik het huis van Juda sterken en het huis van Jozef verlossen; ja, Ik zal hen terugbrengen, omdat Ik Mij over hen ontferm, en zij zullen worden, alsof Ik hen niet verworpen had. Want Ik ben de **HERE**, hun God, en Ik zal hen verhoren. Dan zullen zij zijn als **een held van Efraïm**, en hun hart zal zich verheugen als van wijn; ook zullen hun zonen het aanschouwen en zich verheugen, hun hart zal jubelen in de **HERE**. Ik zal hen tot Mij fluiten en hen vergaderen, want Ik bevrijd hen, en zij zullen even talrijk worden als zij waren.”* (Zacharia 10:6-8)

Juda wordt vergeleken met een boog (vgl. de gebroken boog in Hosea 1:5) en Efraïm met een pijl. Er is een verschil tussen Juda en Efraïm, dat moet erkend worden, maar zij zullen één worden in de hand van de Heer en door Hem gebruikt worden in de strijd tegen de laatste poging van de vijand om Israël te vernietigen. Het is de 12e Adar, maar op de 13e mogen ze zichzelf verdedigen!

Maar God staat zelf op en doet de aarde schudden (Hab.3:6)

Dit brengt ons bij de laatste nog eenmaal ...

**Nog eenmaal zal Ik niet slechts de aarde, maar ook
de hemel doen beven (Hebr.12:26)**

**Dit nog eenmaal doelt op de verandering der
wankele dingen als van iets, dat slechts geschapen is,
opdat blijve, wat niet wankel is (Hebr.12:27)**

NAWOORD

Waar zijn we nu?
Is die verandering dichtbij?

We zijn genaderd tot de berg Sion, tot de stad van de levende God,
het hemelse Jeruzalem, tot tienduizendtallen engelen en tot
een feestelijke vergadering
van

Wie?

Eerstgeborenen
Geesten der Rechtvaardigen
&
God, de Rechter
Yeshua, de Bemiddelaar

Wat gaat er gebeuren?

Hij gaat spreken!

Nog eenmaal zal Hij zijn stem verheffen
Dan zullen er ontzagwekkende dingen op aarde gaan gebeuren